

[Thorndahl]

86 står i øvrigt, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af miljøministeren.

Til yderligere understregning af ønsket om en hurtig behandling i folketinget finder jeg, at det er af væsentlig betydning, at det sagkyndige udvalg, ministeriet nedsatte i 1976 til at gennemarbejde vandløbsloven med henblik på en revision, var hele 5 år om dette arbejde. 5 år! Og så forlanger man fra ministeriets side en hurtig behandling af folketinget og i folketinget.

Der er kun én logisk forklaring på dette krav om en hurtig sagsbehandling inden for et område, der altså har været så omfattende og så vanskeligt, at det har taget ministeriet hele 5 år at forberede denne fremsættelse, nemlig at man i ministeriet har en respekt for folkestyret og demokratiet, der er beskednen, og at man åbenbart kun betragter dette ting som et irriterende og tidsspildende gummistempel uden selvstændig betydning.

Jeg vil tage meget klart afstand fra den nedvurdering af dette ting, som jeg mener ligger heri fra ministeriets side, og hermed understrege, at den behandling, vi skal foretage i miljø- og planlægningsudvalget, bør være så grundig og så kvalificeret, at behandlingen også udadtil vil se rimelig ud på baggrund af en mere end 5-årig forberedelse i miljøministeriet. Dette folketing kan i hvert fald ikke i dag sammenlignes med det polske parlament. Indtil videre er det os og kun os, der ikke blot formelt, men også reelt er lovgivere i dette land.

En del af baggrunden for dette forslag til en gennemgribende ændring af vandløbsloven synes at være, at vandløbene, som jo er den recipienttype, vi først og fremmest har ønsket at forbedre, trods de senere års meget betydelige investeringer i kloakrenseanlæg, trods de mange milliarder kroner, der er ofret, ikke er blevet væsentligt forbedret, i nogle tilfælde måske endda tværtimod.

Dem, der har et blot nogenlunde kendskab til, hvordan disse milliardinvesteringer er blevet besluttet, og hvor dårligt det egentlig hænger sammen, kan det bestemt ikke undre, at den samlede nyttevirkning har været så lav, som fremsættelsen af dette lovforslag antyder.

I mange tilfælde kan man således konstatere, at en række småvandløb i sommerperioder stort set kun fører spildevand. Alligevel beslutter vedkommende amtsråd – det må jo

være i al dets visdom – at recipientmålsætningen for disse grøfter og småvandløb typisk skal være gyde- og opvækstområde for fisk, herunder også for laksefisk. Dette udløser omfattende investeringer, der meget let løber op i millionvis af kroner, og typisk fjernes spildevandet fra disse småvandløb, der herefter i sommermånederne ligger ud tørrede hen. Vandløbene har altså en fastlagt høj målsætning som gyde- og opvækstområde for fisk, men den eneste fisketype, der måske vil kunne overleve under disse betingelser, er dyndspringere, og dem har vi vist ikke ret mange af herhjemme.

Ministeriet er da også fuldstændig klar over, at der på denne måde spildes i hundredvis af millioner kroner til ingen verdens nytte, i hvert fald ikke til forbedring af vandkvaliteten. Det er blot et enkelt lille eksempel; der er mange. De ressourcer, der fra samfundets side sættes ind for at forbedre miljøkvaliteten opfattet helt bredt, burde anvendes til investeringer, der virkelig gavtede miljøet.

At det forslag til ny vandløbslov, ministeren har udarbejdet, vil medvirke til, at samfundet får væsentlig mere gavn af investeringerne, kan man måske nok argumentere teoretisk for, og det skal så være fra en plads bag et stort og imponerende skrivebord, men det er i sig selv uinteressant. Spørgsmålet om, hvorvidt forslaget vil få nogen positiv praktisk betydning, er straks mere interessant. Bedømt ud fra praktiske erfaringer med sammenlignelig lovgivning er det nok mest sandsynligt ud fra en logisk betragtning, at lovforslaget ikke vil få nævneværdig praktisk, positiv betydning.

Lovforslaget placerer den væsentlige del af den kompetence, vandløbsretterne efter gældende lov hidtil har udøvet, hos de kommunale råd, først og fremmest hos de primærkommunale. Det forekommer at være en rigtig ændring. I hvert fald som udgangspunkt må det være rigtigt at placere ansvaret og kompetencen også inden for dette område hos de primærkommunale råd. Vandløbsloven er et af de mange områder, hvor det er rigtigt og hensigtsmæssigt med en vidtgående decentralisering, men der er to vigtige menner.

For det første har folketinget og regeringen den samfundsmæssigt meget vigtige opgave at sikre, at de investeringer, primærkommunerne beslutter ud fra et overordnet